ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н JÁN MAZÁK
представено на 11 септември 2007 година [1]

I — Въведение

1. Преюдициалното запитване се отнася до определянето на митническата стойност на стоки, внесени в Общността, за прилагането на антидъмпингово мито.

2. По-специално с преюдициалния въпрос, отправен с определение от 30 март 2006 г., Corte suprema di cassazione, Sezione Tributaria (Върховен касационен съд, данъчно отделение) (Италия) иска по същество да установи дали за целите на прилагането на антидъмпингово мито като предвиденото с Решение 67/94/ЕОВС на Комисията от 12 януари 1994 година за налагане на временно антидъмпингово мито върху вноса в Общността на хематитов чугун с произход от Бразилия, Полша, Русия и Украйна [2] (наричано по-нататък „Решение 67/94“ или „решение за налагане на временно мито“) митническият орган може да се позове на цената, посочена при продажбата на същите стоки, предшестваща тази, въз основа на която е подадена митническата декларация.

3. Въпросът е отправен в рамките на спор между Carboni e derivati Srl (наричано по-нататък „Carboni“) и италианските митнически органи относно решението на тези органи да определят митническата стойност на пратка хематитов чугун с произход от Русия, която Carboni е внесло в Европейската общност с посредничеството на агент, не въз основа на обявената във фактурата за окончателната продажба на Carboni цена, а въз основа на по-ниска цена, посочена при предишна продажба на тези стоки, като поради това митническата стойност е била по-ниска от минималната вносна цена, предвидена с Решение 67/94, и е било наложено антидъмпингово мито.

1 — Език на оригиналния текст: английски.
2 — ОВ L 12, 1994 г., стр. 5.

II — Правна уредба

A — *Антидъмпингово законодателство*

4. На 12 януари 1994 г. Комисията приема Решение 67/94 на основание Решение 2424/88/ЕОВС на Комисията от 29 юли 1988 година за защита срещу дъмпингов или субсидиран внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност за въглища и стомана [3] (наричано по-нататък „основното решение“).

5. Глава Ж от преамбюла на Решение 67/94, озаглавена „Временно мито“, приложима при настъпването на фактите по делото, има следния текст:

„(63) След като бе установено, че дъмпинговият внос на стоки е причинил значителна вреда на общностната промишленост и че е в интерес на Общността да бъдат взети мерки, същите би трябвало да се ограничат до премахването на претърпяната вреда.

(64) Комисията изчисли ценовото равнище, на което този внос на стоки би престанал да причинява значителна вреда на общностната промишленост. В това отношение тя основава изчисленията си на данните относно производствените разходи, предоставени от общностната промишленост, с изключение на някои дружества, които са сред най-слабо ефективните. Към производствените разходи тя добавя марж на печалбата от 5 % от оборота, който при настоящите условия на пазара може да се прецени като разумен.

(65) Комисията счита, че мерките би трябвало не само да възстановят лоялната конкуренция на пазара на хематитовия чугун, но също така и да позволят на страните износителки да получат по-добра доходност при износа на съответните стоки.

(66) Комисията счита, че в конкретния случай въвеждането на минимална цена е по-подходящо от всяка друга мярка за постигането на тези цели.

[…]

3 — ОВ L 209, 1988 г., стр. 18.

(68) Предвид обичайно понасяните от вносителите на стоката разходи, както и на необходимостта последните да получат разумно ниво на печалба, а също и предвид изчисляването на вредата, посочено в съображение 64, Комисията счита за уместно с помощта на временна мярка да установи плаващо мито, равняващо се на разликата между минималната цена (цена CIF преди обмитяване) от 149 ECU/t и декларираната митническа стойност на стоката с произход от Бразилия, Полша, Русия и Украйна, във всички случаи, при които декларираната пред митническите органи стойност е по-ниска от минималната вносна цена.

[…]“. [неофициален превод]

2. Сумата на митото се равнява на разликата между цената от 149 ECU/t (цена CIF преди обмитяване) и декларираната митническа стойност във всички случаи, когато последната е по-ниска от минималната вносна цена.

3. Прилагат се действащите разпоредби относно митата.

4. Допускането за свободно обращение в Общността на стоката, посочена в параграф 1, зависи от предоставянето на гаранция, равняваща се на сумата на временното мито“. [неофициален превод]

6. Член 1 от решението за налагане на временно мито гласи:

„1. Налага се временно антидъмпингово мито върху вноса на хематитов чугун, класифициран под код NC 7201 10 19, с произход от Бразилия, Полша, Русия и Украйна.

7. Временното антидъмпингово мито е потвърдено с Решение № 1751/94/ЕОВС на Комисията от 15 юли 1994 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса в Общността на хематитов чугун с произход от Бразилия, Полша, Русия и Украйна [4] (наричано по-нататък „Решение 1751/94“ или „решение за налагане на окончателно мито“).

4 — ОВ L 182, 1994 г., стр. 37

8. Членове 1 и 2 от решението за налагане на окончателно мито гласят:

„*Член 1*

1. Налага се окончателно антидъмпингово мито върху вноса в Общността на хематитов чугун, класифициран под код NC 7201 10 19, с произход от Бразилия, Полша, Русия и Украйна.

2. Сумата на митото се равнява на разликата между цената от 149 ECU/t и приетата митническа стойност (франко границата на Общността) във всички случаи, в които тази стойност е по-ниска от горепосочената цена.

[…]

4. Прилагат се действащите разпоредби относно митата.

Член 2

1. Сумите, внесени на основание временното антидъмпингово мито в съответствие с Решение 67/94/ЕОВС, се събират на нивото на наложеното окончателно мито; внесена сума, надвишаваща окончателно наложеното антидъмпингово мито, се освобождава.

2. Разпоредбите на член 1, параграф 4 се прилагат и за окончателното събиране на временно определените суми.“ [неофициален превод]

Б — *Митническият кодекс и Регламентите за прилагане*

9. Член 28 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността[5] (наричан по-нататък „Митнически кодекс на Общността“), включен в дял II, глава трета, озаглавена „Стойност на стоките за митнически цели“ [другаде в текста: „митническа стойност“], гласи:

„Разпоредбите на тази глава определят митническата стойност за приложение на Митническата тарифа на Европейските общности, както и за прилагането на нетарифни мерки, установени от общностни разпоредби в специфични области в търговията със стоки.“

5 — ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58.

10. Що се отнася до настоящото дело, член 29, параграф 1 от Митническия кодекс гласи:

„1. Митническата стойност на внасяни стоки е договорната им стойност, а именно, платената действително или подлежаща на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Общността, коригирана, при необходимост, в съответствие с разпоредбите на членове 32 и 33, при условие че:

[…]

в) нито една част от прихода от всяка последваща препродажба, последващо отстъпване на правото на разпореждане или на ползване на стоките от купувача не се връща пряко или косвено на продавача, освен в случаите, когато е възможна подходяща корекция по силата на член 32; и

г) купувачът и продавачът не са свързани лица или когато са свързани лица — договорната стойност е приемлива за митнически цели съгласно параграф 2.“

11. С Регламент (ЕИО) № 2454/93 [6] (наричан по-нататък „Регламент за прилагане“) Комисията предвижда разпоредби за прилагане на Митническия кодекс. В редакцията му в сила през юни 1994 г. към момента на вноса на въпросния хематитов чугун член 147, параграф 1 от Регламента за прилагане гласи:

„1. За целите на член 29 от Кодекса обстоятелството, че стоката, която е предмет на продажба, се декларира за допускане за свободно обращение, се смята за достатъчно доказателство че тя е продадена за износ в митническата територия на Общността. Това доказателство се прилага и в случая на последователни продажби преди изчисляване на МОС [другаде в текста: „остойностяване“]. В този случай, като се спазват разпоредбите на членове от 178 до 181, за основа на изчислението [другаде в текста: „остойностяването“] може да послужи цената на всяка една от тези продажби.“

12. Съгласно настоящата редакция в съответствие с изменението на второто изречение, направено с Регламент (ЕО) № 1765/95 от 19 юли 1995 г. [7], член 147, параграф 1 от Регламента за прилагане гласи:

„1. При последователни продажби преди остойностяване се отчита само последната

6 — Регламент от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 253, 1993 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3).

7 — Регламент на Комисията за изменение на Регламент (ЕИО) № 2454/93 (ОВ L 171, 1995 г., стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 2, стр. 22).

продажба, довела до въвеждане в митническата територия на Общността, или продажбата на митническата територия на Общността преди допускането за свободно обращение на стоките. Когато се декларира цена, свързана с продажба преди последната продажба, въз основа на която стоките са въведени в митническата територия на Общността, следва да се докаже пред митническите органи, че продажбата на тези стоки се е състояла с цел износ във въпросната митническа територия. Прилагат се разпоредбите на членове от 178 до 181а."

13. Членове 178—181 от Регламента за прилагане се отнасят до декларация за данните и документите, които следва да се представят, за да се определи митническата стойност. Следва да се отбележи, че Регламент (ЕО) № 3254/94 на Комисията от 19 декември 1994 година [8] добавя следния член 181а към Регламента за прилагане:

„1. Не се налага митническите органи да определят митническата стойност на внесените стоки въз основа на метода за оценяване на сделката [другаде в текста: „договорната стойност"], когато съобразно определената в параграф 2 процедура не са получили задоволителна информация или се съмняват основателно, че декларираните стойности представляват цялата платена или подлежаща на плащане сума по реда на член 29 от Кодекса.

2. Когато митническите органи имат съмненията, описани в параграф 1, те могат да изискат допълнителна информация съобразно член 178 параграф 4. Когато съмненията продължават, митническите органи са длъжни, преди да вземат окончателно решение, да известят заинтересованото лице, в писмен вид, ако то желае, относно основанията за съмненията си, както и да му предоставят възможност за отговор. Окончателното решение и основанията за вземането му се съобщават в писмен вид на въпросното лице."

III — Фактически контекст, производство и отправени въпроси

14. През май 1994 г. Carboni придобива от дружеството Commercio Materie Prime CMP Srl (наричано по-нататък „CMP"), установено в Италия, пратка хематитов чугун с произход от Русия. CMP от своя страна придобива хематитовия чугун от OME-DTECH Electronics Limited, дружество, установено в Лимасол (Кипър) (наричано по-нататък „OME-DTECH").

8 — Регламент (ЕО) № 3254/94 на Комисията от 19 декември 1994 година за изменение на Регламент (ЕИО) № 2454/93 относно формулиране на разпоредбите по прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 346, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 6, стр. 233).

15. През юни 1994 г. агентът на Carboni — транспортното дружество SPA-MAT, декларира за внос пратката хематитов чугун, освободена на митницата на пристанище Molfetta след плащане на митата на 14 юни 1994 г.

16. С констативен протокол от 16 юли 1994 г. митницата уведомява дружеството посредством довереника SPA-MAT, че наложената сума е трябвало да бъде увеличена заради нарушение на антидъмпинговата уредба, въведена с Решение № 67/94, с което се налага временно мито, равняващо се на разликата между цената от 149 ECU/t тон и декларираната митническа стойност.

17. Carboni оспорва този протокол с жалба, подадена пред Tribunale di Bari (Окръжен съд Бари) срещу Ministero delle Finanze (Министерство на финансите) и Riunione Adriatica di Sicurtà (наричано по-нататък „RAS“), като изтъква, че посочената във фактурата цена е 151 ECU, и следователно тя е по-висока от минималната вносна цена. Carboni иска от Tribunale di Bari да установи, че антидъмпинговото законодателство не е било нарушено, а следователно и че то няма задължения, свързани с придобиването на съответната стока.

18. В своя защита Министерство на финансите твърди, че митническата декларация за внос е придружена от недействителен сертификат за произход и проформа фактура на дружеството CMP, сочеща незаслужаваща голямо доверие цена, поради което в очакване на решение по въпроса дали условията за прилагане на антидъмпинговото мито са налице, стоките са били освободени от митница съгласно процедурата за суспендиране на митата, като безспорната част от митата е платена. То твърди, че оригиналната фактура за първоначалната продажба, издадена от OME-DTECH, която е поискало и получило впоследствие, уточнява, че цената при продажбата на CMP е 130,983 ECU/t, разкриваща разлика спрямо минималната вносна цена.

19. Жалбата на Carboni е отхвърлена с решение на Tribunale di Bari от 30 септември 2000 г. по-специално с мотива че защитата на европейския пазар посредством налагането на антидъмпингово мито е трябвало да се приведе в действие към момента на първото закупуване от общностен оператор (в случая дружеството OME-DTECH) при влизането в Европейската общност.

20. Carboni подава въззивна жалба срещу това решение пред Corte d'appello di Bari (Апелативен съд Бари), който я отхвърля като неоснователна. Според този апелативен съд изразът „допускане за свободно обращение“ трябва да се разбира като въвеждането на стоката в общностния пазар, което налага да се отчете търговската фаза на закупуване на стоката от първия общностен оператор. Следователно тази търговска фаза трябва да се вземе предвид, тъй като предхожда

освобождаването от митница, което на свой ред трябва да гарантира спазването на минималната вносна цена.

21. По главното производство Corte Suprema di Cassazione трябва да се произнесе по касационната жалба, подадена от Carboni срещу това решение на Corte d'apello di Bari.

22. В своя защита по делото митническата администрация твърди, че фактът, че не се продава пряко на представящия стоката пред митническите органи общностен оператор, представлява същински акт на заобикаляне на антидъмпинговите мерки, тъй като единствената функция на такава продажба е да повиши цената на стоката към момента на представянето ѝ пред митническите органи. Carboni оспорва тази теза, като според него определящият елемент трябва да се търси в общностния митнически режим, който отчита само момента на въвеждане на стоките на общностния пазар, който отговаря на представянето им пред митническите органи.

23. Според препращащата юрисдикция по същество въпросът е дали митническите органи могат да изберат като основа за прилагане на антидъмпингово мито цената, платена при продажбата на предназначени за внос в Общността стоки, предшестваща продажбата, въз основа на която е извършено деклариране пред митническите органи.

24. При тези обстоятелства Corte Suprema di Cassazione преценява за необходимо да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„С оглед на принципите на общностното митническо право може ли за целите на прилагането на антидъмпингово мито, каквото е наложеното с Решение № 67/94/ЕОВС на Комисията, митническият орган да се позове на цената на същите стоки при продажба, предхождаща продажбата, въз основа на която е подадена митническата декларация, когато купувачът е общностен субект или във всички случаи когато продажбата е осъществена с цел внос в Общността?“

IV — Правен анализ

A — *Основни доводи на страните*

25. В настоящото производство писмени становища представят италианското правителство, което действа и в интерес

на Amministrazione delle Finanze (финансовата администрация), и Комисията на Европейските общности.

26. Според италианското правителство на отправения въпрос следва да се даде утвърдителен отговор. Според него митническият орган е можел да определи митото въз основа на въпросната първоначална продажба на хематитов чугун от OME-DTECH на CMP, което е общностен оператор.

27. Италианското правителство твърди, че моментът, който следва да се вземе предвид при определяне на митническата стойност с оглед на прилагането на антидъмпинговото мито, може единствено да бъде този на първоначалното закупуване на съответните стоки от общностен оператор, който трябва да се разглежда като момента, в който тези стоки влизат на общностния пазар. Следователно платената в този момент цена, а не платената от вносителя за закупуването на съответните стоки цена, е тази, въз основа на която в случай като настоящия трябва да се определи митническата стойност за целите на член 29 от Митническия кодекс.

28. Този подход е в съответствие с духа на антидъмпинговата уредба, като се има предвид, че вредата, причинена на общностния пазар, настъпва не само с конкретното влизане на митническата територия на Общността на стоки на безценица, а и поради обстоятелството, че общностният икономически оператор е облагодетелстван, като закупува посочените стоки на цена, по-ниска от платената от други общностни оператори.

29. Според италианското правителство тази гледна точка се потвърждава от текста на решението за налагане на окончателно мито, което се позовава вече на „приетата митническа стойност (франко границата на Общността)“, а не на „декларираната митническа стойност“, на която се позовава временното решение.

30. Комисията приема, че използването на стойността на последната сделка за определяне на плаващо антидъмпингово мито може да се окаже проблематично. Всъщност от гледна точка на митническото право цената на последната продажба позволява най-добре да се отчетат всички разходи по вноса и следователно да се гарантира налагането на релевантно вносно мито. За сметка на това от гледна точка на антидъмпинговата мярка, ако митническата стойност се определи въз основа на последната продажба, целта и предназначението на минималната цена лесно могат да се заобиколят.

31. Според Комисията обаче текстът на решението за налагане на окончателно мито не оставя никаква възможност за изчисляване на плаващото мито по друг

начин, освен въз основа на последната представена пред митническите органи цена по сделка. С други думи, продажбата или сделката, използвана за прилагане на антидъмпинговото мито, може да бъде само тази, която е използвана за определяне на митническата стойност.

32. Митническите органи обаче винаги могат да се усъмнят, че декларираната митническа стойност представлява действително платената или подлежаща на плащане сума. Комисията подчертава, че макар да не разполага с подробна справка за фактите в основата на спора, според нея в съответствие с действащата към момента на настъпване на обстоятелствата по главното производство митническа практика, залегнала впоследствие в член 181а от разпоредбите за прилагане на Митническия кодекс, митническите органи с право са избрали цена, предшестваща декларираната, за да определят митническата стойност, ако след задълбочено разследване основателно са се усъмнили, че декларираната цена отговаря на действително платената или подлежаща на плащане цена.

33. С оглед на това Комисията предлага на отправения въпрос да се отговори в смисъл, че митническият орган може да се позове на цената при продажба на същите стоки, предхождаща продажбата, въз основа на която е подадена митническата декларация, когато след като е поискал да се предостави допълнителна информация по смисъла на Митническия кодекс на общността, продължава основателно да се съмнява, че декларираната стойност действително представлява цялата платена или подлежаща на плащане сума по смисъла на член 29 от Митническия кодекс.

Б — *Съображения*

34. В началото следва да се има предвид, че настоящото дело не се отнася до установяването на нормалната стойност или, въз основа на нея, на минималната вносна цена от 149 ECU/t, предвидена от разглежданата антидъмпингова мярка, а до установяването на сумата на антидъмпингово мито, което да се наложи в съответствие с тази мярка по отношение на даден внос.

35. Съгласно решението за налагане на временно мито сумата на антидъмпинговото мито се равнява на разликата между минималната вносна цена и „декларираната митническа стойност“. В това отношение следва да се отбележи, че текстът на решението за налагане на окончателно мито се позовава в този контекст на „приетата митническа стойност“, която ми се струва по-точна, доколкото от гледна точка на Митническия кодекс декларираната митническа стойност може по различни причини да не бъде приета. В случая обаче тази разлика в понятията не изглежда от особено значение. За сметка на това от значение е антидъмпинговото мито да се основава на митническата стойност на съответния внос[9], която трябва да се определи — както се уточнява в член 1, параграф 3 от решението за налагане на временно мито — в съответствие с приложимото митническо законодателство, и по-специално по метода,

9 — Вж. също в това отношение Решение от 7 май 1991 г. по дело Nakajima/Съвет (C-69/89, Recueil, стр. I-2069, точка 105) и Решение от 29 май 1997 г. по дело ICT (C-93/96, Recueil, стр. I-2881, точка 14).

предвиден в дял II, глава 3 от Митническия кодекс относно митническата стойност на стоките, и в съответствие с относимата уредба за прилагане.

36. Препращащата юрисдикция иска по същество да се уточни дали по силата на тези разпоредби [10] митническите органи могат да определят митническата стойност за прилагане на въпросното антидъмпингово мито въз основа на цена, определена по случай продажба, предхождаща последната продажба, въз основа на която стоките са въведени на митническата територия на Общността.

37. Що се отнася до отговора на този въпрос, от самото начало следва да се отбележи, че актът за препращане е двусмислен по отношение на обстоятелствата, при които въпросът се поставя. По-специално не е съвсем сигурно, че италианските митнически органи са избрали да се позоват на цената, свързана с предишната продажба, както може да се предполага от тяхното становище, при положение че оспорват реалното плащане от Carboni на споменатите внесени стоки при цена от 151 ECU/t, уточнена във фактурата на CMP, или алтернативно — понеже считат, че дори тази сума да представлява реално платената от Carboni цена за внесените стоки, целта и предназначението на антидъмпинговото законодателство изискват митническата стойност да се определи въз основа на първоначалната продажба на общностен оператор.

38. Както ясно ще проличи от настоящите съображения, при определени условия митническите органи могат да определят митническата стойност въз основа на цената, свързана с предишна продажба, поради което е важно да се определят точните обстоятелства по делото. За да се даде обаче във всеки случай полезен отговор на препращащата юрисдикция, ще разгледам отправения въпрос в по-широк смисъл — от гледната точка на положение, при което е основателно да има съмнение дали декларираната стойност представлява платената от вносителя сума, и от гледната точка на положение, при което този фактор не се оспорва.

39. За целта най-напред ще разгледам факта, че при действието на системата за остойностяване, предвидена от приложимите общностни митнически правила, в случай на последователни продажби митническите органи могат да определят митническата стойност въз основа на цената, свързана с предишна продажба, а след това, на второ място, ще се спра по-специално на въпроса дали духът на антидъмпинговото законодателство изисква в случай като настоящия митническата стойност да се определи въз

10 — Следва да се отбележи, че от акта за препращане ясно личи, че изразът „принципите на общностното митническо право“, който се съдържа в текста на отправения въпрос, не се отнася до определени общи принципи на общностното право в технически смисъл, а в по-общ план до относими в случая норми на общностното митническо право като предвидените по-специално в Митническия кодекс и в Регламента за прилагане. Когато се позовавам на този израз, влагам в него същия този смисъл.

основа на цената, свързана с предишна продажба, каквато в случая е продажбата от OME-DTECH на CMP, както предлага италианското правителство.

40. Най-напред следва да се напомни, че общностната уредба относно митническото остойностяване цели да установи справедлива, еднообразна и обективна система, която изключва използването на субективно определени или фиктивни митнически стойности, и че тази уредба се основава на принципа, че митническата стойност трябва да отразява реалната икономическа стойност на внасяната стока [11].

41. В този смисъл митническата стойност трябва да се определя въз основа на понятието „договорна стойност“ [12], която съгласно член 29, параграф 1 от Митническия кодекс е платената действително или подлежаща на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Общността, при необходимост коригирана в съответствие с относимите разпоредби на Митническия кодекс.

42. Следователно митническата стойност по принцип отговаря на индивидуалната цена на изнасяните стоки, уговорена между купувача (вносител) и продавача (износител) [13].

43. Член 29, параграф 1 от Митническия кодекс уточнява, че митническата стойност се отнася само за стоките „при продажбата им за износ“, което означава, че в момента на продажбата следва да е уговорено, че стоките с произход от трета страна ще бъдат насочени към митническата територия на Общността [14].

44. Съгласно член 147, параграф 1 от Регламента за прилагане обстоятелството, че стоката се декларира за допускане за свободно обращение, трябва да се смята за достатъчно доказателство, че това условие е изпълнено, а именно, че тя е продадена за износ в Общността.

45. Когато стоките са предмет на поне две последователни сделки преди остойностяването, по принцип всичките последователни продажби могат да бъдат продажби на стоки за износ в Общността. Следователно член 147, параграф 1 от Регламента

11 — Вж. в това отношение по-специално Решение от 6 юни 1990 г. по дело Unifert (C-11/89, Recueil, стр. I-2275, точка 35) и Решение от 16 ноември 2006 г. по дело Compaq Computer International Corporation (C-306/04, Recueil, стр. I-10991, точка 30).

12 — Вж. в това отношение Решение от 4 февруари 1986 г. по дело Van Houten (65/85, Recueil, стр. 447, точка 13).

13 — Вж. в това отношение Решение по дело Van Houten, посочено по-горе в бележка под линия 12, точка 13, Решение по дело Unifert, посочено по-горе в бележка под линия 11, точка 36 и Решение от 23 февруари 2006 г. по дело Dollond & Aitchison (C-491/04, Recueil, стр. I-2129, точка 26).

14 — Вж. в това отношение Решение по дело Unifert, посочено по-горе в бележка под линия 11, точка 11.

за прилагане разпростира презумпцията, че когато стоките се декларират за допускане в свободно обращение, всички последователни продажби са продажби „за износ“.

46. Първоначалната редакция на член 147, параграф 1 от Регламента за прилагане, която е в сила към момента на настъпване на разглежданите факти, предвижда, че в този случай за основа на остойностяването може да послужи цената на всяка една от тези продажби.

47. Както произтича от Решение на Съда по дело Unifert, това означава, че в случай на последователни продажби на стоки за износ към митническата територия на Общността вносителят избира свободно сред уговорените за всяка от продажбите цени онази, която ще приеме за основа на митническата стойност, при условие че е в състояние да предостави по отношение на избраната от него цена всички данни и документи, необходими на митническите органи [15].

48. С други думи, доколкото вносителят на стоките по принцип може да избере една от цените, уговорени в поредица от водещи до вноса на стоките продажби, като основа за определяне на договорната стойност, разходите, съдържащи се в платената или подлежаща на плащане от вносителя крайна цена на стоките, по подобие по-специално на маржа на печалба на един или няколко от предишните продавачи на стоките, могат да не бъдат отразени в митническата стойност.

49. Ето защо следва да се отбележи, че това правило до известна степен е в несъответствие с метода на договорната стойност. Това понятие има за цел, както посочих по-горе [16], да определи митническа стойност, която да отразява реалната икономическа стойност на внесените стоки, а именно реалната цена на декларираните за допускане в свободно обращение стоки. С други думи, митническата стойност би трябвало да съответства във възможно най-висока степен на цената при износ на мястото, където стоките достигат общностната граница, което се илюстрира и от факта, че съгласно член 145 от Регламента за прилагане случаите на намаляване на търговската стойност на стоката — по-специално вследствие от загубването или повреждането ѝ — след като е купена, но преди да е допусната за свободно обращение, трябва да се отразят в пропорционалното разделяне на действително платената или дължима цена [17].

15 — Решение по дело Unifert, посочено по-горе в бележка под линия 15, точки 16 и 21. Това решение се отнася до тълкуването на член 3, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 1224/80 на Съвета от 28 май 1980 година относно митническата стойност на стоките (ОВ L 134, 1980 г., стр. 1) и на член 6 от Регламент (ЕИО) № 1495/80 на Комисията от 11 юни 1980 година за въвеждане на разпоредби за изпълнението на някои разпоредби на член 1, член 3 и член 8 от Регламент № 1224/80 (ОВ L 154, 1980 г., стр. 14), чиито разпоредби отново са приети, практически със същото съдържание, съответно в член 29, параграф 1 от Митническия кодекс и в член 147, параграф 1 от Регламента за прилагане.

16 — Вж. точка 40 по-горе.

17 — Вж. също в това отношение Решение от 12 юни 1986 г. по дело Repenning (183/85, Recueil, стр. 1873, точка 18) и Решение по дело Unifert, посочено по-горе в бележка под линия 11, точка 35.

50. Поради същата причина, както правилно отбелязва Комисията, в член 147, параграф 1 от Регламента за прилагане, изменен през 1995 г., в редакцията, която е в сила понастоящем, ясно се уточнява, че при последователни продажби преди допускането за свободно обращение в общия случай митническата стойност се определя спрямо цената на последната продажба, въз основа на която стоките са били въведени в митническата територия на Общността. Съгласно новия член 147, параграф 1 от Регламента за прилагане декларантът не може да се ограничи с декларирането на цена, свързана с продажба, предхождаща последната продажба; той трябва и в достатъчна степен да докаже пред митническите органи, че продажбата се е състояла с цел износ.

51. Същевременно, за да се върна на въпроса, поставен по настоящото дело, следва да отбележа, че според мен член 147, параграф 1 от Регламента за прилагане позволява само на декларатора в случай на последователни продажби да избере цена, свързана с продажба, предхождаща последната продажба, въз основа на която са въведени стоките.

52. Обратно, нито тази разпоредба, нито член 29, параграф 1 от Митническия кодекс биха могли да се тълкуват в посока, че позволяват на митническите органи да изберат — както в настоящия случай, когато декларантът е декларирал цената на стоките, уговорена при последната продажба, въз основа на която те са въведени в Общността — свободно цена, свързана с предишна продажба на стоки.

53. Според мен такова тълкуване би се оказало, на първо място, в противоречие с понятието за договорна стойност, което е в основата на общностното митническо право и което в общия случай изисква стоките да се остойностят въз основа на цената, свързана с последната продажба преди остойностяването, въз основа на която те са въведени в Общността, и следователно изисква изключенията от това правило да се тълкуват стриктно. На второ място, изискването за правна сигурност и необходимостта да се защити отделният вносител от безразборното налагане на мита, и по-специално на антидъмпингови мита, изискват също на митническите органи да не бъде оставяна свободата да избират цена, различна от избраната и декларираната от декларатора.

54. Поради това от текста на Митническия кодекс и на Регламента за прилагане произтича, че митническата стойност трябва по принцип да се определя въз основа на действително платената или подлежаща на плащане цена за стоките при последната продажба преди митническо остойностяване, ако тя е декларирана от вносителя. В този смисъл в случая митническите органи не могат да се позовават на цената, определена по повод на предишна продажба на същите стоки.

55. Освен това според мен, и за разлика от това, което изглежда твърди италианското правителство, целите на антидъмпинговите правила не обосновават по-различно тълкуване.

56. В това отношение следва да се отбележи, че съгласно член 1 и член 2, параграф 1 от основното решение, които са приложими съответно за разглежданите временно и окончателно решение [18], антидъмпинговите правила целят да осигурят защита срещу „дъмпингов или субсидиран внос на стоки“, докато антидъмпинговото мито може да се прилага за всяка дъмпингова стока, когато нейното „допускане за свободно обращение в Общността причинява вреда“. Освен това съгласно определението, съдържащо се в член 2, параграф 2 от основното решение, една стока се счита за дъмпингова, когато нейната експортна цена за Общността е по-ниска от нормалната стойност на подобна стока.

57. В този смисъл с оглед на посочените разпоредби прилагането на антидъмпингова мярка предполага въвеждане на стоки в общностния пазар, причиняващо вреда на общностната промишленост. Обратно на посоченото в становището на италианското правителство, антидъмпинговото законодателство не разглежда продажбата на стоки сама по себе си (както в случая първоначалната продажба на хематитов чугун от OME-DTECH на CMP), докато стоките не бъдат действително изнесени по местоназначение в митническата територия на Общността, дори ако общностен оператор е страна по тази сделка.

58. Освен това антидъмпинговите мита целят да неутрализират дъмпинговия марж, получен по същество от разликата между цената при износ по местоназначение в Общността и нормалната стойност на стоката, и по този начин да премахнат вредните последици от вноса на стоките в Общността. В случая минималната цена от 149 ECU/t, предвидена в решението за налагане на временно мито и в решението за налагане на окончателно мито, представлява ценовото равнище, на което този внос на стоки би престанал да причинява вреда на общностната промишленост [19].

59. Оттук следва, че ако действително платената или подлежаща на плащане от декларатора цена надвишава минималната цена, предвидена от антидъмпинговата мярка, от гледна точка на целта и

18 — Вж. също относимите разпоредби от Регламент (ЕИО) № 2423/88 на Съвета от 11 юли 1988 година относно защитата срещу дъмпингов или субсидиран внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската икономическа общност (ОВ L 209, 1988 г., стр. 1), както и член 1 от Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 56, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 12, стр. 223).

19 — Вж. също шестдесет и четвърто съображение от Решение 67/94.

предназначението на антидъмпинговите правила няма никакво основание да се начислява антидъмпингово мито, установено въз основа например на предишна продажба на стоките. Това е така и когато е уговорена цена, надвишаваща определената минимална цена, за да се избегне антидъмпинговото мито [20].

60. Следователно от гледна точка на митническото и антидъмпинговото законодателство, ако декларантът избере цена, свързана с последната продажба, въз основа на която стоките са въведени в Общността, митническите органи не могат свободно да определят митническата стойност за целите на прилагане на антидъмпингово мито като разглежданото въз основа на цена, свързана с предишна продажба на същите тези стоки.

61. Следва обаче да се подчертае, че този извод се прилага, при условие че декларираната стойност представлява действително платената или подлежаща на плащане цена за стоките.

62. Според мен положението е различно, когато има основателни съмнения в истинността на декларацията относно стойността и когато например се подозира — както съгласно акта за препращане Министерство на финансите изглежда загатва — че обявената по предоставената фактура цена не е достоверна или е фалшифицирана.

63. В този контекст следва да се напомни, че членове 30 и 31 от Митническия кодекс предвиждат субсидиарни методи за остойностяване в случаите, в които митническата стойност не може да се определи съгласно метода на договорната стойност, посочен в член 29 от Митническия кодекс.

64. В този смисъл член 181а от Регламента за прилагане, изменен с Регламент № 3254/94, гласи, че когато се съмняват основателно, че декларираните стойности представляват цялата платена или подлежаща на плащане сума, на митническите органи не им се налага да определят митническата стойност въз основа на метода за договорната стойност и могат да отхвърлят декларираната цена, ако съмненията продължават, след като евентуално са поискали предоставянето на всякакви допълнителни сведения или документи в съответствие с член 178, параграф 4 от посочения регламент.

65. Макар че когато разглежданите стоки са декларирани, тази разпоредба от Регламента за прилагане все още не е в сила, съгласно предоставената от Комисията информация разпоредбата отразява текущата митническа практика, прилагана към момента на настъпване на фактите, и освен това според мен тя е в съответствие с Митническия кодекс.

20 — Вж. също в това отношение Решение от 11 юли 1990 г. по дело Neotype Techmashexport/Комисия и Съвет (C-305/86 и C-160/87, Recueil, стр. I-2945, точка 60) и Решение от 28 март 1996 г. по дело Birkenbeul (C-99/94, Recueil, стр. I-1791, точка 17).

66. Съгласно член 29, параграф 2, буква а) от Митническия кодекс например, когато купувачът и продавачът са свързани лица, митническите органи могат да откажат да приемат договорната стойност, определена в съответствие с член 29, параграф 1 от Митническия кодекс, ако въз основа на предоставената от декларатора или получена чрез други източници информация митническите органи имат основание да считат, че връзката е повлияла върху цената.

67. В този случай, когато поради някаква причина договорната стойност не може да се приеме, Митническият кодекс предвижда, че по принцип тя се определя с помощта на субсидиарни методи за остойностяване — от определяне спрямо договорната стойност на идентични стоки, продадени с цел износ, в съответствие с член 30, параграф 2, буква а) от Митническия кодекс до определяне чрез други разумни способи, както е предвидено в член 31 от Митническия кодекс.

68. Що се отнася обаче до разглеждания въпрос, а именно дали митническите органи могат да се основат и на цена, определена в случай на продажба, предхождаща последната продажба, въз основа на която съответните стоки са въведени и въз основа на която е подадена митническата декларация, следва все пак да се отбележи, че този метод за митническо остойностяване може в по-голяма степен да отрази реалната митническа стойност на стоките от упоменатата по-горе „конструирана стойност“, установена в съответствие с членове 30 и 31 от Митническия кодекс. Освен това предвид на условията, посочени в член 147, параграф 1 от Регламента за прилагане, уговорената в случай на предишна продажба цена очевидно се счита за приемлива като договорна стойност на стоките.

69. Следователно, ако след като са поискали допълнителни сведения, митническите органи имат основания като уточнените в точка 62 по-горе да откажат остойностяване на стоките въз основа на декларираната цена, съгласно предвидената от Митническия кодекс система за митническо остойностяване те могат да се основат на цената, приложена при продажбата на същите стоки, предхождаща продажбата, въз основа на която е подадена декларацията за стойността.

70. В светлината на тези съображения стигам до извода, че по силата на принципите на общностното митническо право и за целите на прилагане на антидъмпинговото мито, предвидено с решението за налагане на временно мито, митническите органи не могат свободно да определят митническата стойност въз основа на цена, определена по повод на продажба, предхождаща тази, въз основа на която е направено митническото остойностяване, когато декларираната цена е действително платената или подлежаща на плащане от вносителя цена.

71. Когато обаче митническите органи имат основателни съмнения, че

декларираната стойност представлява цялата действително платена или подлежаща на плащане за съответните стоки сума, ако тези съмнения се потвърдят, след като са поискали допълнителни сведения и са предоставили на съответното лице възможност за отговор, както предвиждат Митническият кодекс и Регламентът за прилагане, те могат да изчислят митническата стойност за прилагане на антидъмпинговото мито спрямо цена, уговорена по повод на предишна продажба на съответните стоки за износ по местоназначение в Общността.

V — Заключение

72. Предвид всички тези съображения предлагам следния отговор на преюдициалния въпрос:

„По силата на принципите на общностното митническо право и за целите на прилагането на антидъмпингово мито като предвиденото с Решение 67/94/ЕОВС на Комисията от 12 януари 1994 година за налагане на временно антидъмпингово мито върху вноса в Общността на хематитов чугун с произход от Бразилия, Полша, Русия и Украйна, митническите органи не могат свободно да определят митническата стойност въз основа на цена, определена по повод на продажба, предхождаща продажбата, въз основа на която е направено митническото остойностяване, когато декларираната цена е действително платената или подлежаща на плащане от вносителя цена.

Когато обаче митническите органи имат основателни съмнения, че декларираната стойност представлява цялата действително платена или подлежаща на плащане за съответните стоки сума, ако тези съмнения се потвърдят, след като са поискали допълнителни сведения и са предоставили на съответното лице възможност за отговор, както предвиждат Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността и Регламент (ЕО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент № 2913/92, те могат да изчислят митническата стойност за прилагане на антидъмпинговото мито спрямо цена, уговорена по повод на предишна продажба на съответните стоки за износ по местоназначение в Общността."